

Sygn. akt IX Ka 616/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sajtyna

Protokolant: st.sekr.sądowy Monika Ćwiek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Augustyna Pindziaka

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2015 roku

sprawy D. C.

oskarżonego o przestępstwo z art. 226 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 19 lutego 2015 roku sygn. akt IX K 1135/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenia o wymierzeniu oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, warunkowym zawieszeniem jej wykonania i grzywny (pkt I-III wyroku);

2. za ciąg przestępstw przypisany w pkt I wyroku na podstawie art. 226 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierza oskarżonemu 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. B. kwotę 516,60

(pięćset szesnaście 60/100) złotych w tym podatek VAT tytułem

wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego w postępowaniu

odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa opłaty za obie instancje i wydatków należnych za postępowanie odwoławcze.

IXKa 616/ 15

UZASADNIENIE

D. C. został oskarżony o to, że:

w dniu 8 września 2013 roku w K. znieważył umundurowanych funkcjonariuszy Straży Miejskiej: st. spec. K. R. i straż. P. K. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, używając wobec nich słów powszechnie uznawanych za wulgarne i obelżywe oraz pokazując w ich kierunku gest uznawany powszechnie za obelżywy,

to jest o przestępstwo z art. 226 § 1 k.k.,

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 19 lutego 2015 r. w sprawie IXK 1135/ 15 orzekł, co następuje:

I. oskarżonego D. C., w ramach czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, uznał za winnego tego, że w dniu 8 października 2013 roku w K., działając w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, trzykrotnie znieważył umundurowanych funkcjonariuszy Straży Miejskiej, w tym trzykrotnie st. spec. K. R. i dwukrotnie straż. P. K., podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, i tak :

- w dniu 8 października 2013 roku w K. znieważył słowami powszechnie uznanymi za obelżywe umundurowanych funkcjonariuszy Straży Miejskiej st. spec. K. R. i straż. P. K. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych,

- w dniu 8 października 2013 roku w K. znieważył umundurowanego funkcjonariusza Straży Miejskiej st. spec. K. R. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych pokazując w jego kierunku gest uznawany powszechnie za obelżywy,

- w dniu 8 października 2013 roku w K. znieważył słowami powszechnie uznanymi za obelżywe umundurowanych funkcjonariuszy Straży Miejskiej st. spec. K. R. i straż. P. K. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, i czyny te zakwalifikował jako ciąg przestępstw z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego D. C. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby;

III. na podstawie art. 71 § 1 k.k., art. 33 § 1 i 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. C. grzywnę w rozmiarze 30 (trzydziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu D. C. na poczet orzeczonej w pkt III wyroku grzywny okres zatrzymania od dnia 8 października 2013 roku do dnia 9 października 2013 roku, uznając grzywnę za uiszczoną do wysokości 4 (czterech) stawek dziennych;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego D. C.

od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych;

VI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. B. kwotę 531, 36 zł (pięciuset trzydziestu jeden złotych i trzydziestu sześciu groszy) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, który na podstawie art. 425 § 1 i § 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczonej kary.

Na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność kary orzeczonej przez Sąd I instancji za przestępstwo z art. 226 § 1 kodeksu karnego w stosunku do oskarżonego D. C. w postaci 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, zarzucając jej niewspółmierną surowość w stosunku do wagi popełnionych czynów.

Podnosząc powyższy zarzut wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary za przestępstwo z art. 226 § 1 Kodeksu karnego w stosunku do oskarżonego D. C. poprzez wymierzenie oskarżonemu samoistnej kary grzywny;

2) wniósł również o zasądzenie na rzecz obrońcy ustanowionego z urzędu kosztów udzielonej pomocy prawnej, oświadczając jednocześnie, iż nie zostały one pokryte w żadnej części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie, a podniesiony zarzut jest zasadny. W pełni zgodzić się trzeba ze skarżącym, że wymierzona oskarżonemu kara razi swą surowością.

Słusznie autor apelacji podkreślił, że w niedostatecznym stopniu uwzględniono postawę oskarżonego po popełnieniu przypisanych mu czynów. Oskarżony wyraził szczerą skruchę, przeprosił obecnego na rozprawie pokrzywdzonego, który przyjął przeprosiny. Ponadto oskarżony przyznał się do zarzutu i złożył wyjaśnienia, co do zasady zgodne z poczynionymi ustaleniami. Tego rodzaju postawa sprawcy, przy podobnych zarzutach jest nader wyjątkowa, zasługująca na odpowiednie premiowanie. Nie można również nie zauważyć, że charakter samych czynów przypisanych oskarżonemu nie upoważniał do sięgnięcia, przy alternatywnym zagrożeniu, do najsurowszej z kar przewidzianych w art. 226 § 1 kk. Otóż zniewagi były artykułowane w miejscu niedostępnym dla szerszej publiczności, osoby postronne nie były ich obserwatorami i w praktyce zdarzenie rozegrało się wyłącznie pomiędzy oskarżonym, a pokrzywdzonymi. W ten sposób stopień naruszenia godności pokrzywdzonych, aczkolwiek w pewnym stopniu dolegliwy, niewątpliwie nie był znaczny. W takiej sytuacji jedyna istotna okoliczność obciążająca oskarżonego, a mianowicie jego uprzednia karalność nie mogła być decydująca o orzeczeniu kary pozbawienia wolności.

Z tych też względów w stosunku do oskarżonego orzeczono karę grzywny w ilości 50 stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki na 10 złotych. Określenie jej w minimalnym wymiarze wynika z uwzględnienia trudnej sytuacji materialnej oskarżonego i niewielkich możliwości zarobkowych (art. 33 § 3 kk).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 456 kpk w zw. z art. 437 § 1 i 2 kpk i art. 624 § 1 kpk orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku.

Wynagrodzenie na rzecz obrońcy z urzędu adw. M. B. zasądzono w oparciu o § 14 ust. 4 i § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości „Opłaty za czynności adwokackie ...”

SSO Krzysztof Sajtyna